

РЕШЕНИЕ

№ 27956

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10940** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Р. И. П., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], вилна зона „В.“ № 999, чрез адв. И. М., срещу Ревизионен акт № Р-22221422006200-091-001/26.07.2023 г., издаден от Б. С. С. – орган, възложил ревизията, и А. Г. Н. – ръководител на ревизията, в частта, в която същият е потвърден с Решение № 1454/11.10.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП. С РА, в потвърдената му част, на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК е ангажирана отговорността на Р. И. П., в качеството му на управител на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПЕТРОВ“ ЕООД, с предходно наименование „ЕВРОТЕКС – РУМЕН ПЕТРОВ“ ООД, ЕИК[ЕИК], за задължения на дружеството по ЗДДС в размер на 43 233,80 лв. и лихви в размер на 26 018,97 лв. за данъчни периоди от м. 12.2016 г. до м. 06.2017 г.

Жалбоподателят оспорва РА като необоснован, незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалноправни разпоредби и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Поддържа, че неправилно органите по приходите са приели за осъществяване кумулативният фактически състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Счита, че не са доказани

недобросъвестни действия от негова страна, не е доказано реално намаляване на имуществото на дружеството, нито пряка причинно-следствена връзка между поведението му и невъзможността публичните задължения да бъдат събрани от основния длъжник. Твърди се, че всички извършени от жалбоподателя действия са били в интерес на дружеството и в изпълнение на неговите задължения, включително към бюджета. Оспорва изводът, че изтеглената от сметка в „Айкарт“ АД сума от 17 600,00 лв. е останала за лично ползване на жалбоподателя, тъй като според него липсват събрани доказателства за това. По отношение на продажбата на МПС се твърди, че изводът за продажба на цени, значително по-ниски от пазарните, се основава на предполагаема пазарна цена, която според жалбоподателя не представлява годно доказателствено средство, още повече че не отговаря на изискванията на Наредба № Н-9/14.08.2006 г. за реда и начините за прилагане на методите за определяне на пазарните цени. Сочи, че относно въпросите МПС органите по приходите са предявили граждански иски за прогласяване на сделките за недействителни, автомобилите са запорирани и се водят производства относно възстановяване на собствеността им към длъжника и последваща публична продажба, което води до извод, че не са изчерпани всички възможности за събиране на задълженията от основния длъжник. Прави възражение, че в тази част сумите биха били събрани два пъти – веднъж чрез ангажиране на отговорността на ФЛ и втори път чрез евентуална продажба на запорираните МПС. Твърди, че не е доказано да е отчуждил имуществото на дружеството безвъзмездно или на цени, значително по-ниски от пазарните, а са налице само предположения за отчуждени суми, теглени на каса, но не и доказателства за лично облагодетелстване. Прави възражение за изтекла погасителна давност по чл. 171, ал.1 от ДОПК по отношение на установяване на отговорността.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, представлява се от адв. М., който поддържа жалбата. Моли съда да отмени ревизионния акт в оспорената част. Претендира разноси по списък. В писмени бележки, депозириани в съда на 07.04.2026 г., излага подробни съображения за основателността на жалбата.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, редовно уведомен, чрез юрк. К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди РА в оспорената част. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по съществото на спора.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221422006200-020-001/09.11.2022 г. (л. 21), връчена по електронен път на 29.11.2022 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221422006200-020-002/27.02.2023 г. (л. 24), издадени от Б. С. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В., оправомощен съгласно Заповед № З-ЦУ-753/05.05.2022 г. и Заповед № З-ЦУ-2020/09.11.2022 г. на заместник-изпълнителния директор на НАП и Заповед № РД-01-245/05.05.2022 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на Р. И. П. за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК, в качеството му на управител на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД, с предходно наименование

„ЕВРОТЕКС – РУМЕН ПЕТРОВ“ ООД, за задължения на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди от м. 12.2016 г. до м. 07.2020 г. Сроктът за извършване на ревизията е определен до 28.04.2023 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221422006200-092-001/30.06.2023 г. (л. 29), срещу констатациите на който не е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 ДОПК.

Ревизията приключва с Ревизионен акт № Р-22221422006200-091-001/26.07.2023 г. (л. 49), издаден от Б. С. С. – орган, възложил ревизията, и А. Г. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен по електронен път на 26.07.2023 г. (л.61).

С ревизионния акт е ангажирана отговорността на Р. И. П. по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в качеството му на управител на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД, за задължения на дружеството по ЗДДС в размер на 43 233,80 лв. и лихви в размер на 26 018,97 лв. за данъчни периоди от м. 12.2016 г. до м. 06.2017 г. В останалата част ревизионният акт не е оспорен и е влязъл в сила.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред пред директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, който с Решение № 1454/14.10.2023 г. е потвърдил акта в оспорената част.

В хода на ревизията на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения № Р-22221422006200-040-001/15.11.2022 г. С него са изискани документи и писмени обяснения относно дейността му като управител на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД. В отговор Р. П. е представил писмени обяснения, в които е посочил, че не разполага със счетоводна и търговска документация на дружеството, тъй като тя била предадена на новия управител и едноличен собственик, като не разполага с информация къде се съхранява същата. Посочил е още, че за времето, през което е бил управител, не е издавал и не е получавал пълномощни, няма спомен какви документи е съставял и подписвал, включително във връзка с управлението на дружеството, както и че за периода от 01.12.2016 г. до 31.07.2020 г. само той е разполагал с паричните средства по банковата сметка на дружеството.

С Протокол № Р-22221422006200-П.-001/26.04.2023 г. са присъединени доказателства, събрани в хода на извършена на „ЕВРОТЕКС – РУМЕН ПЕТРОВ“ ООД ревизия, приключила с РА № Р-22221419003628-091-001/11.09.2020 г. С Протокол № Р-22221422006200-П.-002/28.04.2023 г. са присъединени доказателства, събрани при извършена на „ЕВРОТЕКС – РУМЕН ПЕТРОВ“ ООД ревизия по ЗДДС за данъчни периоди от 01.12.2015 г. до 31.05.2019 г., приключила с РА № Р-22221419003628-091-001/11.09.2020 г.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени две насрещни проверки на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД, с предходно наименование „ЕВРОТЕКС – РУМЕН ПЕТРОВ“ ООД, документиращи с Протоколи за извършена насрещна проверка № П-22221423037841-141-001/28.02.2023 г. и № П-22221423048875-141-001/29.05.2023 г. На дружеството е връчено искане за представяне на първични счетоводни документи, счетоводни регистри, търговска документация, банкови извлечения от всички банкови сметки, касови книги, приходни и разходни касови ордери и други документи за периода от 01.12.2016 г. до 31.12.2020 г.

В отговор са представени пълномощни, искане за прекратяване на електронен подпис, решение на ТЕЛК, постановление от 08.02.2022 г. на Софийска градска прокуратура и писмени обяснения от С. П. – брат на Н. П., съгласно които Н. Д. П., собственик на дружеството от 27.08.2020 г., е жертва на измама от предходния собственик Р. И. П. и не е получавал никакви документи на дружеството. В преписката е приложена и жалба с вх. № 6290/04.02.2021 г. до Софийска районна прокуратура, в която се твърди, че Н. П. е установил през м. 01.2021 г., че е собственик на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД, като преди това е подписал пълномощни, без да разбира значението и последиците от тях. Посочено е още, че Н. П. не е извършвал дейност с това дружество и не притежава документи. Приложено е и постановление на Софийска градска прокуратура от 08.02.2022 г., съгласно което са налице данни за извършено престъпление по чл. 255 НК при осъществяване на търговска дейност от страна на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД.

В хода на втората насрещна проверка е изготвено искане за разкриване на банкова тайна № П-22221423048875-050-001/21.03.2023 г. до Софийски районен съд. След постановяване на Решение № 5668/10.04.2023 г. за разкриване на банкова тайна са изпратени искания за представяне на информация от трети лица до „Първа инвестиционна банка“ АД, „Уникредит Булбанк“ АД и „Айкарт“ АД. След анализ на получените документи органите по приходите са установили, че през проверявания период с банковите сметки на дружеството са се разпореждали Р. И. П. и В. Б. по сметката в лева в „Първа инвестиционна банка“ АД, а единствено Р. И. П. – по сметките в „Уникредит Булбанк“ АД, „Айкарт“ АД и сметката в евро в „Първа инвестиционна банка“ АД.

Установено е, че през периода по банковите сметки на дружеството са получавани преводи от негови клиенти, като с малка част от получените суми са заплащани разходи към доставчици, а по-голямата част от сумите са теглени в брой на каса от Р. П. и В. Б.. От сметката в лева в „Първа инвестиционна банка“ АД са изтеглени: през 2016 г. – 18 000,00 лв.; през 2017 г. – 134 000,00 лв.; през 2018 г. – 112 000,00 лв.; през 2019 г. – 160 000,00 лв.; през 2020 г. – 28 000,00 лв. От сметката в евро в „Първа инвестиционна банка“ АД са изтеглени: през 2017 г. – 7 328 евро, равностойни на 14 332,32 лв.; през 2018 г. – 4 610 евро, равностойни на 9 016,38 лв.; през 2019 г. – 2 430 евро, равностойни на 4 752,67 лв.; през 2020 г. – 25 200 евро, равностойни на 49 286,92 лв.

При анализ на движението по сметката на дружеството в „Айкарт“ АД е установено, че за периода от 02.07.2020 г. до 31.12.2020 г. по сметката са получавани плащания от клиенти на дружеството по фактури, като всички суми в общ размер на 17 600,00 лв. са изтеглени от Р. П.. От ревизираното лице не са представени документи относно това как се е разпоредило с изтеглените суми, нито доказателства, че същите са използвани за дейността на дружеството.

След справка в информационната система на НАП – „Данни от КАТ“, е установено, че дружеството е разполагало с четири моторни превозни средства: лек автомобил „М.“ СЕ 220Д с рег. [рег.номер на МПС] , товарен автомобил „Д. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , товарен автомобил „Д. Л.“ с рег. [рег.номер на МПС] и товарен автомобил „М. В.“ 108 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] . За тези МПС са установени данни, че на 29.06.2020 г. са продадени на „РУМЕН ПЕТРОВ И КО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

В хода на предходно ревизионно производство на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди от 01.01.2020 г. до 31.07.2020 г., приключило с РА № Р-22221421001606-091-002/09.11.2021 г., са

изследвани посочените сделки с МПС. В това производство е възложено и извършване на експертиза за определяне на пазарните цени на автомобилите. Въз основа на експертизата е установено, че МПС са продадени на цени, значително по-ниски от пазарните, като разликата между продажните и пазарните цени е в размер на 31 903,67 лв. Посоченият ревизионен акт не е бил обжалван и е влязъл в сила.

Установено е още, че след датата на получаване на ревизионния доклад от предходната ревизия – 05.06.2020 г., Р. И. П. е предприел действия за регистриране на ново дружество – „ЕУРОТЕКС БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с предмет на дейност, идентичен с този на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД, а именно търговия с платове и галантерийни стоки. След анализ на дневниците за продажби на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД е констатирано, че след 05.06.2020 г. Р. И. П., в качеството му на управител, е извършил продажби на платове към новото свързано дружество „ЕУРОТЕКС БГ“ ЕООД по фактури с данъчна основа в размер на 19 749,10 лв. и ДДС в размер на 3 949,82 лв. От лицето не са представени документи, от които да се установи на каква стойност са се водили в счетоводството продадените стоки, нито доказателства за начина на използване на получените от тези продажби средства.

При така установените от органите по приходите факти е прието, че Р. И. П. е бил управител и собственик на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД в периода от 11.04.2013 г. до 26.08.2020 г., т.е. към момента на възникване на задълженията на дружеството и към момента на извършване на процесните разпоредителни действия. Ревизиращият екип е приел, че жалбоподателят е предприел действия, с които е намалил имуществото на дружеството с обща сума 69 252,77 лв., формирана от: изтеглени от сметка в „Айкарт“ АД суми в размер на 17 600,00 лв.; разлика между продажните и пазарните цени на продадените МПС в размер на 31 903,67 лв.; и продажба на стоки към свързано дружество на стойност 19 749,10 лв., за които не са представени доказателства, че сумите са постъпили в патримониума на дружеството и са използвани за неговата дейност.

Относно невъзможността задълженията да бъдат събрани от основния длъжник, в хода на ревизията е събрана информация от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. относно предприетите действия по налагане на обезпечителни мерки и принудително събиране. Посочено е, че дружеството не разполага с активи и имущество, срещу които да бъде насочено обезпечението и принудителното изпълнение за събиране на установените задължения, поради което дългът е категоризиран като несъбираем.

В хода на съдебното производство е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Г. Л. З.. С основното заключение вещото лице е дало отговор на въпроси относно датите, на които са изтеглени паричните средства от сметката на дружеството в общ размер на 17 600,00 лв., както и дали след тези дати са налице данни за заплащане на разходи по фактури в брой, чрез внасяне по сметка на доставчици или за други разходи, заплащани за сметка на дружеството.

Вещото лице е установило, че по сметка за електронни пари в „Айкарт“ АД с титуляр „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД са постъпвали парични средства от клиенти по фактури, а впоследствие са извършени тегления през АТМ чрез платежна карта на името на Р. И. П. в общ размер 17 600,00 лв. Вещото лице е посочило, че по делото няма документи, от които да е видно за какво са използвани паричните средства след 29.12.2020 г. – датата на последния превод от

клиент. Посочено е също, че по преписката има банкови сметки с титуляр „ЕВРОТЕКС – РУМЕН ПЕТРОВ“ ООД, но след 29.12.2020 г. няма записи по сметките, както и че няма касови документи – касови ордери или касова книга, въз основа на които да се прецени дали с тези средства са заплащани разходи по касов път, отнасящи се до „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД.

По втория поставен въпрос в основното заключение вещото лице е посочило, че за да се отговори дали има данни за стойността на придобиване на стоките, продадени на стойност общо 19 749,10 лв., и дали има разлика между продажната цена и цената на придобиване, е необходимо да бъде представена аналитична отчетност на сметка 304 „Стоки“ в счетоводството на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД, чрез която да се проследи доставката на всяка стока и последващата ѝ продажба. Вещото лице е посочило, че не са представени фактури за продажби, хронологични описи на стопански операции, оборотни ведомости и счетоводна отчетност, въз основа на които да се даде категоричен отговор по този въпрос.

По делото е прието допълнителна съдебно-счетоводната експертиза. Със заключението вещото лице е отговорило, че общият размер на платените суми по представените фактури с фискални бонове, издадени на „Е. – Р. П.“ – предишно наименование на „Евро Николай Пирков“ ЕООД, е 50 861,22 лв. По втория въпрос вещото лице е установило, че по фактурите с мерна единица „метри“ количеството на платовете, внесени от Италия, е 606 метра за 516 евро, при средна цена на придобиване 0,85 евро, а по фактурите с мерна единица „килограми“ количеството на платовете е 11 515 килограма за 10 920,90 евро, при средна цена на придобиване 0,95 евро. Вещото лице е посочило, че по трите фактури, описани в РД и РА, с които са продадени платове от „ЕВРОТЕКС – РУМЕН ПЕТРОВ“ ООД на „ЕУРОТЕКС БГ“ ЕООД, общата стойност е 19 749,10 лв. без ДДС, при количество 10 671 кг., или средна продажна цена приблизително 0,95 евро. В заключение вещото лице е приело, че средната продажна цена на платовете не се различава от средната цена на придобиване по описаните в приложението към заключението фактури.

Съдът кредитира експертното заключение като компетентно изготвено и даващо отговор на поставените задачи. Същото е мотивирано, съответства на събраните доказателства и следва да се приеме и за обосновано предвид представените по делото писмени доказателства, които са послужили за формиране на експертните изводи на вещото лице и непредставляващи част от административната преписка. Експертът е анализирал коректно събраните доказателства и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Дадени са изчерпателни отговори на поставените въпроси, след съвкупна проверка и анализ на всички относими към спора факти.

В хода на съдебното производство се представиха следните **писмени доказателства**:

От жалбоподателя – в о.с.з. на 30.05.2024 г. – Определение № 3853 от 28.01.2023 г. на СРС, 175 с-в; Уведомление за наложен заповед.

С молба от 05.08.2025 г. – заверени копия на преводи на фактури, по които е работило вещото лице.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните

правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директора на Дирекция ОДОП, ЦУ при НАП е връчено по електронен път на 23.10.2023 г. (л. 16). Жалбата е подадена на 02.11.2023 г. с вх. № 53-00-250 по описа на НАП, от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално **ДОПУСТИМА**.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му, дори и да не са наведени доводи за неговата нищожност. За валидността на акта Съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, но дори и наличието на такива не е в състояние да доведат до отмяна на РА на това основание предвид задължението на Съда да разреши спора по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. От представените по делото Заповед № 3-ЦУ-753/05.05.2022 г. (л. 16) и Заповед № 3-ЦУ-2020/09.11.2022 г. (л. 19) на заместник-изпълнителния директор на НАП и Заповед № РД-01-245/05.05.2022 г. (л. 20) на директора на ТД на НАП С. следва изводът, че ЗВР и последващите ЗИЗВР са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация – Б. С. С. – началник на сектор „Ревизии“ в при ТД на НАП В..

РД № Р-22221422006200-092-001/30.06.2023 г. (л. 29) съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него, съответни на изискванията по чл. 117, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за срока на издаването и съдържанието му. РД, ведно с допълнителните документи, доказателства и приложения, е връчен на ревизираното лице на 03.07.2023 г. От значение за процесния случай е, че не е възпрепятствано правото на защита на ревизираното лице и на възможността му да подаде писмено възражение срещу РД, което ревизираното лице е сторило.

Ревизионният акт /РА/ № Р-22221422006200-091-001/26.07.2023 г. отговаря на изискванията за съдържание по чл. 120, ал. 1 от ДОПК предвид препращането към мотивите на РД изцяло. РД и РА са издадени от компетентни органи, такива на които е възложено извършването на ревизията, по силата на което са компетентни по издаването на РД, както и по силата на изричното оправомощаване за издаването на РА, извършено от компетентен орган.

Съдът констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели.

Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ /ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА/ електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./; като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент /ЕС/ № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван

електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал. 3 и ал. 4 от ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях „усъвършенстван електронен подпис“ означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл.26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а „квалифициран електронен подпис“ означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ.

Видно е от съдържащите се в делото справки – извлечения от информационната система, че лицата, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА с електронен подпис, са притежавали сертификат, издаден „Информационно обслужване“ АД, с валидност за периода на подписване на документа. Освен това от публичният регистър, поддържан от доставчика на удостоверителни услуги и достъпен на адрес <https://www.stampit.org/bg>, може да се извърши проверка относно наличието на издадено удостоверение за квалифициран електронен подпис. Справката в този регистър показва, че към датата на издаване на РА подписалите го лица са притежавали издадени и валидни удостоверения за професионален електронен подпис.

От така представените преписи на хартиен носител, включително и от извършените справки в публичния регистър <https://www.stampit.org/bg/page/812>, се установява, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи са подписани с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията, както и че органите по приходите, извършили ревизията, са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на РД и РА.

От това се установява, че към датите на издаване на оспорения РА, заедно с приложените към него РД, ЗВР, ЗИЗВР квалифицираните подписи са валидни и са издадени на органите по приходи, подписали електронните документи. Ето защо Съдът намира, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са надлежно подписани.

Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и не е нищожен.

Спазен е срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на 5-годишния срок.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Предмет на настоящото производство е законосъобразността на ревизионния акт, с който е ангажирана отговорността на Р. И. П. по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД, с предходно наименование „ЕВРОТЕКС – РУМЕН ПЕТРОВ“ ООД, по ЗДДС за данъчни периоди от м. 12.2016 г. до м. 06.2017 г.

С разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на трети лица за непогасени публични задължения на задължени юридически лица. Тази отговорност не е санкционна по своя характер, а обезпечително-компенсаторна и субсидиарна, като възниква при наличие на конкретно недобросъвестно поведение на лицето, чрез което се пречат събирането на публични вземания от основния длъжник.

Съгласно чл. 19, ал. 2 от ДОПК управител или член на орган на управление, който недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 или т. 2 от ДОПК, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски, отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

За реализиране на тази отговорност следва да са налице кумулативно няколко предпоставки: 1. лицето да има качеството на управител или член на орган на управление на задълженото юридическо лице към момента на релевантните действия; 2. да са налице установени и непогасени публични задължения на юридическото лице; 3. лицето да е извършило плащания в пари или натура от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалба или дивидент, или да е отчуждило имущество безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; 4. действията да са извършени недобросъвестно; 5. вследствие на тях имуществото на задълженото лице да е намаляло; 6. именно поради това намаление публичните задължения да не са погасени; 7. отговорността да е ангажирана до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

В този смисъл е и трайната практика по прилагане на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, според която органът по приходите следва да установи не само наличие на непогасени публични задължения и качество на лицето като управител, но и конкретно недобросъвестно поведение, довело до намаляване на имуществото на дружеството, както и причинна връзка между това поведение и невъзможността публичните задължения да бъдат събрани. В съдебната практика този елемент се обозначава като необходимост от пряка и конкретна, а не хипотетична връзка между действията на третото лице и несъбираемостта на вземането.

Първата предпоставка от фактическия състав е безспорно установена. От данните по

делото се установява, че Р. И. П. е бил управител и собственик на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД в периода от 11.04.2013 г. до 26.08.2020 г. Това е периодът, през който са възникнали процесните задължения на дружеството по ЗДДС, както и периодът, в който са извършени съществените разпоредителни действия, обосновали ангажиране на отговорността му – продажбата на МПС на 29.06.2020 г., предприемането на действия по регистриране на новото дружество със същия предмет на дейност и продажбата на стоки към свързаното дружество след получаване на ревизионния доклад от 05.06.2020 г.

Не е спорно и наличието на публични задължения на основния длъжник. Задълженията на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД по ЗДДС за данъчни периоди от м. 12.2016 г. до м. 06.2017 г. са установени с влязъл в сила ревизионен акт. Настоящото производство не е производство по оспорване на ревизионния акт на юридическото лице. Поради това съдът не може да преразглежда основанията, периода и размера на публичните задължения на основния длъжник. Предмет на съдебния контрол е единствено дали са налице предпоставките за ангажиране на личната имуществена отговорност на жалбоподателя по чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

Спорът между страните е относно това дали са доказани недобросъвестни действия на жалбоподателя, водещи до намаляване на имуществото на дружеството, както и дали е налице причинно-следствена връзка между тези действия и невъзможността задълженията да бъдат събрани от основния длъжник.

Съдът намира, че органите по приходите правилно са обосנוвали извода си за наличие на разпоредителни действия, намаляващи имуществото на задълженото лице, в три отделни направления, които следва да бъдат разгледани както самостоятелно, така и в тяхната съвкупност.

На първо място, установено е теглене на парични средства в размер на 17 600,00 лв. от сметка на дружеството в „Айкарт“ АД. Тези средства са постъпвали от клиенти на дружеството по фактури, т.е. представляват парични постъпления, които следва да са част от имуществото на задълженото юридическо лице. Установено е, че сумите са изтеглени от Р. П.. Не са представени касови ордери, касова книга, счетоводни регистри, разходооправдателни документи или други доказателства, от които да се установи, че тези парични средства са внесени в касата на дружеството, отчетени са счетоводно или са използвани за заплащане на конкретни задължения на дружеството.

В тази част приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза не оборва констатациите на ревизионния акт. Напротив, вещото лице изрично е посочило, че по делото няма документи, от които да се установи за какво са използвани изтеглените парични средства след последния превод от клиент, както и че липсват касови документи, въз основа на които да се прецени дали с тези средства са заплащани разходи по касов път, отнасящи се до „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД. Следователно експертизата потвърждава липсата на счетоводно и документално проследяване на движението на тези средства след тегленето им от жалбоподателя.

Неоснователно е възражението, че органите по приходите не са доказали, че сумите са останали за лично ползване на жалбоподателя. В хипотезата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК не

е необходимо да бъде доказано по несъмнен начин какво лично потребление е осъществил управителят с изтеглените средства. Достатъчно е да бъде установено, че средства, принадлежащи на дружеството, са изведени от неговия патримониум от управителя или лицето, което се е разпореждало с тях, без да е доказано връщането им в дружеството или използването им за неговата дейност. Именно това е установено в случая. Ако жалбоподателят твърди, че изтеглените средства са използвани за плащане на задължения на дружеството, доказателствената тежест за този положителен факт е негова. Такива доказателства обаче не са представени нито в ревизионното, нито в съдебното производство.

Този извод е в съответствие със съдебната практика по сходни казуси, при която съдът приема, че когато управителят тегли средства от банкови сметки на дружеството, а не представя доказателства същите да са внесени в касата или използвани за стопанската дейност, тези действия обосновават извод за намаляване на имуществото на дружеството и за скрито разпределение на печалба по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗКПО, съответно за действие по чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

По смисъла на § 1, т. 5, б. „а“ от ДР на ЗКПО „скрито разпределение на печалба“ са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица. В случая, при липса на доказателства за стопанско предназначение на изтеглените средства, същите правилно са квалифицирани като разпоредителни действия с имуществото на дружеството, довели до неговото намаляване.

На второ място, правилно органите по приходите са приели, че имуществото на дружеството е намалено чрез продажбата на четири МПС на свързаното дружество „РУМЕН ПЕТРОВ И КО“ ЕООД. От данните по делото се установява, че на 29.06.2020 г. дружеството е прехвърлило лек автомобил „М.“ СЕ 220Д, товарен автомобил „Д. Д.“, товарен автомобил „Д. Л.“ и товарен автомобил „М. В.“ 108 ЦДИ. Посочените автомобили са представлявали дълготрайни материални активи на дружеството. Сделките са извършени след връчване на ревизионния доклад от предходната ревизия на дружеството на 05.06.2020 г., т.е. в момент, когато жалбоподателят е знаел или най-малкото не е могъл да не знае за установяваните публични задължения.

В предходно ревизионно производство на дружеството по ЗДДС за периода от 01.01.2020 г. до 31.07.2020 г. сделките с тези МПС са били изследвани, като е възложена експертиза за определяне на пазарните им цени. Установено е, че автомобилите са продадени на цени, значително по-ниски от пазарните, като разликата между продажните и пазарните цени е в размер на 31 903,67 лв. Ревизионният акт, с който са установени тези констатации по отношение на дружеството, е влязъл в сила.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че пазарните цени били предполагаеми и не представлявали годно доказателствено средство. На първо място, определянето на пазарните цени е извършено в рамките на ревизионно производство, в което са изследвани именно тези сделки. Констатациите са намерили отражение във влязъл в сила ревизионен акт на дружеството, който не е предмет на настоящото

производство. На второ място, жалбоподателят не ангажира в настоящото съдебно производство годни доказателства, които да оборят установената разлика между продажните и пазарните цени. Не е представена друга оценка, експертно заключение или конкретни доказателства за действителна пазарна стойност на автомобилите към момента на продажбите, различна от приетата от органите по приходите.

Съдът не споделя и довода, че евентуалното предприемане на граждански иски за прогласяване на недействителност на сделките с МПС изключва отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Отговорността по тази разпоредба възниква при установяване на недобросъвестни действия, довели до намаляване на имуществото на задълженото лице и до невъзможност публичните задължения да бъдат събрани. Последващи действия на приходната администрация по защита на интереса на държавата, включително чрез обезпечителни мерки или иски по гражданскоправен ред, не заличават факта на извършеното отчуждаване и настъпилото към съответния момент намаляване на имуществото.

Такива последващи действия могат да имат значение при изпълнението, включително за отчитане на евентуално събрани суми и за недопускане на събиране над размера на публичното вземане. Те обаче не са основание за отмяна на ревизионния акт, с който се установява отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, когато към момента на издаването му са налице предпоставките за ангажиране на тази отговорност. Опасността от двойно събиране е въпрос на изпълнителното производство и се преодолява чрез отчитане на всяко постъпление по публичното вземане, а не чрез отричане на самата отговорност.

На трето място, органите по приходите са приели, че имуществото на дружеството е намалено и чрез продажба на стоки на стойност 19 749,10 лв. на свързаното дружество „ЕУРОТЕКС БГ“ ЕООД. Установено е, че след получаване на ревизионния доклад от предходната ревизия Р. П. е предприел действия по регистриране на ново дружество с предмет на дейност, идентичен с този на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД – търговия с платове и галантерийни стоки. След това са извършени продажби на платове към новото свързано дружество по фактури с данъчна основа 19 749,10 лв. и ДДС 3 949,82 лв.

Съдът обсъди внимателно допълнителното заключение на съдебно-счетоводната експертиза в тази част. Вещото лице е посочило, че въз основа на представените фактури средната цена на придобиване на платовете по килограми е приблизително 0,95 евро, а средната продажна цена по трите фактури към „ЕУРОТЕКС БГ“ ЕООД също е приблизително 0,95 евро, поради което не се различава от средната цена на придобиване по описаните фактури.

Този извод обаче не е достатъчен, за да обори констатациите на органите по приходите. Преди всичко следва да се отбележи, че вещото лице не е извършило определяне на пазарна цена по реда на Наредба № Н-9/14.08.2006 г., нито е изследвало пазарни аналози. То е извършило съпоставка между средни цени на придобиване по представени фактури и средна продажна цена по процесните фактури. Това не е равнозначно на доказване, че сделките са били извършени при обичайни пазарни условия, нито доказва, че продажната цена е била икономически обоснована с оглед качеството, асортимента,

конкретната партия, годността, търговските условия и връзката между страните.

Още по-съществено е, че основният извод на приходните органи не се изчерпва с твърдение за продажба под себестойност. При ревизията е констатирано, че не са представени счетоводни доказателства, от които да се установи по каква стойност продадените стоки са се водили в счетоводството, както и че не са представени доказателства паричните средства от продажбите да са постъпили в патримониума на дружеството и да са използвани за неговата дейност или за погасяване на публичните му задължения. Именно този факт – липсата на доказано постъпване и използване на средствата в полза на дружеството – не е оборен от заключението на вещото лице.

В основното заключение вещото лице изрично е посочило, че за да се проследи доставката и продажбата на всяка стока, е необходима аналитична отчетност по сметка 304 „Стоки“, както и съответните счетоводни регистри и документи. Такава аналитична отчетност не е представена. Следователно съдебно-счетоводната експертиза не установява пълен и надежден сток и счетоводен поток, а само извършва частична съпоставка въз основа на представени фактури. Поради това съдът кредитира заключението само в частта относно извършените аритметични съпоставки и липсата на документи, но не го възприема като доказателство, оборващо изводите на ревизионния акт относно намаляване на имуществото чрез прехвърляне на стоки към свързано дружество без доказано постъпване на съответните средства в патримониума на основния длъжник.

Съдът намира за доказана и недобросъвестността на жалбоподателя. Добросъвестността по смисъла на чл. 19, ал. 2 от ДОПК се свързва със знанието или незнанието на правнорелевантни факти. В хипотезата на тази разпоредба добросъвестно би било лице, което не знае и не е могло да знае за възникването или наличието на публични задължения на дружеството и въпреки това е извършило действия, които обективно са довели до намаляване на имуществото му. Обратно, недобросъвестност е налице, когато лицето знае или няма как да не знае за публичните задължения или за започнал контрол по установяването им и въпреки това извършва действия, които намаляват имуществото на дружеството и затрудняват или правят невъзможно събирането на публичните вземания.

В случая жалбоподателят е бил управител и собственик на дружеството през периода, в който са възникнали задълженията по ЗДДС. Като управител по смисъла на чл. 141 и сл. от Търговския закон той е организиран и ръководил дейността на дружеството, представлявал го е пред трети лица и е разполагал с информация относно неговото имуществено и финансово състояние. Нещо повече, самият жалбоподател е посочил, че за периода от 01.12.2016 г. до 31.07.2020 г. само той е разполагал с паричните средства по банковата сметка на дружеството.

Особено значение има обстоятелството, че процесните разпоредителни действия са извършени след връчване на ревизионния доклад от предходната ревизия на дружеството на 05.06.2020 г. Именно след тази дата са извършени продажбата на МПС на свързано дружество, действията по регистриране на ново дружество със същия предмет на дейност, продажбите на стоки към това дружество и тегленията от сметката в

„Айкарт“ АД. Това времево съвпадение не е случайно, а представлява съществен индициращ факт за знанието на жалбоподателя относно установяваните публични задължения и за целта на предприетите действия – извеждане на активи и парични средства от патримониума на дружеството в момент, в който същите биха могли да послужат за удовлетворяване на публичния кредитор.

Неоснователно е твърдението, че действията са били в полза на дружеството. Ако продажбите и тегленията действително са били извършени с цел заплащане на задължения на дружеството или продължаване на неговата стопанска дейност, следваше да са налице съответните счетоводни и първични документи – договори, платежни документи, приходни и разходни касови ордери, касови книги, аналитични счетоводни регистри, документи за последващо плащане към доставчици или към бюджета. Такива документи не са представени. Липсата им не може да се замести с общо твърдение, че средствата са били използвани за дружеството.

Налице е и причинно-следствена връзка между поведението на жалбоподателя и невъзможността задълженията да бъдат събрани от основния длъжник. Разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК изисква намаляването на имуществото да е причината, поради която публичните задължения не са погасени. В практиката на съдилищата се приема, че тази връзка следва да е пряка и конкретна. В настоящия случай тя е установена, тъй като с действията на жалбоподателя от патримониума на дружеството са изведени активи и парични средства в общ размер 69 252,77 лв., а впоследствие е констатирана липса на имущество и активи, срещу които да бъде насочено принудителното изпълнение.

Тази сума съответства на размера на ангажираната отговорност – 43 233,80 лв. главница и 26 018,97 лв. лихви. Ако посочените средства и активи бяха запазени в имуществото на дружеството или ако получените от тях суми бяха надлежно отчетени и използвани за дейността или за погасяване на публичните задължения, публичният кредитор би могъл да се удовлетвори изцяло или частично от тях. Именно отнемането на тази имуществена възможност обуславя причинната връзка между поведението на жалбоподателя и несъбираемостта на задълженията.

Съдът намира, че е спазено и изискването на чл. 20 от ДОПК. Съгласно тази разпоредба в случаите по чл. 19 обезпечението и принудителното изпълнение се насочват първо срещу имуществото на задълженото лице, за чието данъчно или осигурително задължение се носи отговорност. От доказателствата по делото се установява, че органите по приходите са събрали информация от дирекция „Събиране“ относно предприетите действия спрямо основния длъжник. Констатирано е, че дружеството не разполага с активи и имущество, срещу които да бъде насочено изпълнението, поради което дългът е категоризиран като несъбираем. Следователно не може да се приеме, че отговорността на жалбоподателя е ангажирана преждевременно или без да са положени усилия за събиране на вземането от основния длъжник.

Неоснователно е възражението, че поради предприети действия относно МПС не били изчерпани възможностите за събиране от дружеството. Чл. 20 от ДОПК не изисква държавата да изчака приключването на всяко възможно гражданско или изпълнително

производство, преди да издаде ревизионен акт по чл. 19 от ДОПК. Изискването е изпълнението първо да бъде насочено към имуществото на основния длъжник и да се установи невъзможност за събиране. В случая такава невъзможност е установена. Евентуални бъдещи постъпления от други производства следва да бъдат отчетени при събирането на вземането, но не засягат законосъобразността на акта към момента на издаването му.

Неоснователно е и възражението за изтекла погасителна давност. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. По отношение на задълженията по ЗДДС следва да се съобрази и чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, съгласно който справка-декларация се подава до 14-о число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася.

За процесните периоди от м. 12.2016 г. до м. 06.2017 г. сроковете за деклариране и внасяне на ДДС са през 2017 г., поради което петгодишният давностен срок започва да тече от 01.01.2018 г. Същевременно на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но за не повече от една година. В случая ревизионното производство на „ЕВРО – НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД е започнало с издаване на ЗВР № Р-22221419003628-020-001/12.06.2019 г. и е приключило с издаване на РА № Р-22221419003628-091-001/11.09.2020 г. Следователно давността е спряла за максимално допустимия срок от една година – от 12.06.2019 г. до 12.06.2020 г. При това положение към датата на издаване на процесния ревизионен акт – 26.07.2023 г., петгодишният давностен срок не е изтекъл. С оглед на това възражението за погасителна давност е неоснователно.

Неоснователно е и възражението относно включването на лихвите в обхвата на отговорността. С Тълкувателно решение № 5/29.03.2021 г. по тълк. д. № 7/2019 г. на Общото събрание на колегиите на ВАС е прието, че отговорността по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК на третото задължено лице включва и установеното задължение за лихви на главния длъжник. Това разрешение съответства и на практиката на Съда на Европейския съюз по дело C-1/21, според която чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО и принципът на пропорционалност допускат национална правна уредба, която предвижда отговорност на управител за задължения за ДДС на юридическото лице, включително и за лихвите за забава, когато задълженията не са платени поради недобросъвестно поведение, довело до намаляване на имуществото на дружеството. Следователно правилно органите по приходите са включили в обхвата на отговорността както главницата, така и лихвите на основния длъжник.

По отношение на размера на отговорността съдът съобразява чл. 19, ал. 4 от ДОПК, съгласно който отговорността по ал. 2 е до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото. В случая органите по приходите са установили намаляване на имуществото в общ размер 69 252,77 лв., формирано от 17 600,00 лв. изтеглени средства от „Айкарт“ АД, 31 903,67 лв. разлика между продажните и пазарните цени на МПС и 19 749,10 лв. продажба на стоки към свързано

дружество без доказано постъпване и използване на средствата в патримониума на длъжника. Ангажираната отговорност е именно в този размер – 43 233,80 лв. главница и 26 018,97 лв. лихви. Следователно е спазено ограничението на чл. 19, ал. 4 от ДОПК.

Съдът намира, че всички възражения на жалбоподателя са обсъдени и не обосновават незаконосъобразност на ревизионния акт. Не е налице нарушение на доказателствената тежест. Органите по приходите са установили фактите, на които основават ангажирането на отговорността – качеството на жалбоподателя, наличието на непогасени публични задължения, конкретните разпоредителни действия, намаляването на имуществото, недобросъвестността и невъзможността за събиране от основния длъжник. От своя страна жалбоподателят не е доказал твърденията си, че изтеглените средства са използвани за дейността на дружеството, че продажбите са довели до реално постъпване на средства в патримониума на дружеството, че МПС са продадени на пазарни цени или че публичните задължения са могли да бъдат събрани от основния длъжник.

При цялостна преценка на доказателствата съдът приема, че е осъществен фактическият състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Р. И. П., в качеството си на управител и собственик на задълженото дружество, след узнаване за установяваните публични задължения, е извършил действия, довели до намаляване на имуществото на дружеството, като е изтеглил средства без доказано стопанско предназначение, отчуждил е МПС на свързано лице по цени под пазарните и е прехвърлил стоки към свързано дружество без доказано постъпване и използване на средствата в полза на основния длъжник. Тези действия са недобросъвестни и са в пряка причинна връзка с невъзможността публичните задължения да бъдат събрани от дружеството.

Предвид изложеното, оспореният РА № Р-22221422006200-091-001/26.07.2023 г., потвърден с Решение № 1454/11.10.2023 г. на директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, е правилен и законосъобразен, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, заявената от ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. На основание чл. 161, ал. 1 ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Чл. 37 от ЗПП сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Според чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 130 до 450 лв. С оглед материалния интерес на спора, както и значителната фактическа и правна сложност на същия, съдът намира, че на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в максималния предвиден размер от 450 лева, които, превалутирани съгласно чл. 11 от ЗВЕРБ, се равняват на 230,08 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК Административен съд София-град, Трето отделение, 60-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. П., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], вилна зона „В.“ № 999, срещу Ревизионен акт № Р-22221422006200-091-001/26.07.2023 г., издаден от Б. С. С. – орган, възложил ревизията, и А. Г. Н. – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1454/14.10.2023 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, и с която на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК е ангажирана отговорността на Р. И. П. за задължения на „НИКОЛАЙ ПИРКОВ“ ЕООД, с предходно наименование „ЕВРОТЕКС – РУМЕН ПЕТРОВ“ ООД, по ЗДДС в размер на 43 233,80 лв. и лихви в размер на 26 018,97 лв. за данъчни периоди от м. 12.2016 г. до м. 06.2017 г.

ОСЪЖДА Р. И. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 230,08 евро /двеста и тридесет евро и осем евроцента/, равняващи се на 450 лв. /четиристотин и петдесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: